

[Ole Bjørn Kraft.]

eller Materialerne dertil. Der er mange Omraader, hvor nye Fremstød er paakrævede, hvis vi stadig skal staa som et socialt Foregangsland; Spørgsmaalet om Folkepensionering, Spørgsmaalene om Børnene, Boligen og Ungdommen trænger sig paa til Løsning. Jeg tror, at hvis vi skal have Udsigter til at komme ordentlig frem, maa vi snarest muligt i Gang med at løse det økonomiske Grundproblem.

Jeg vil da gerne slutte min Tale med et Resumé. Det er efter vor Opfattelse ikke Valg eller politisk Opgør, Landet trænger til; det er derimod Samarbejde om Planlægelse og Gennemførelse af Genopbygningen, Bekæmpelse af Inflationen, Sanering af Pengevæsenet, Styrkelse af vore Produktions- og Eksportmuligheder. En Mindretalsregering er en utilfredsstillende Løsning af Regeringsproblemet; kun en fast Regeringsdannelse kan slaa til i en Krisetid. Restriktionssystemets Udvikling maa bremses. En Afvikling af Statskontrollen er kun mulig ved Balance mellem Pengemængde og Varemængde. Det sydslesvigske Spørgsmaal maa udskilles af den politiske Strid som det store nationale Spørgsmaal, det er, der staar over Partiskellene. Naar Folket skal spørges, maa det ske ved Folkeafstemning og ikke ved Valg. Sydslesvigs naturlige Selvbestemmelsesret maa sikres ved en Forhandling og Undersøgelse hos Stormagterne. Udviklingen i Sydslesvig i Dag maa forurolige os alle. Et nyt dansk Initiativ er haardt tiltrængt, hvis der skal være Mulighed for at skabe den Tilstand af Frihed, som vor Henvendelse til Stormagterne tilsigter. Det gælder i endnu højere Grad Flygtningespørgsmaalet. Flytningene i Sydslesvig er ved at skabe et nyt Østpreussen, farligt baade for vor og Sydslesvigs Tryghed.

Enhver kan forstaa, at naar vi har denne Opfattelse og Indstilling, maa vi tilraade at stemme imod de to Forslag til Beslutning, som foreligger til Behandling i Dag.

Aksel Larsen: Det synes jo at være Citaternes Dag, og ogsaa jeg har nogle Citater, jeg ønsker at bringe. Jeg anmoder med det samme den højtærede Formand om Tilladelse dertil; de vil ikke bevirke, at jeg overskrider Taletiden.

Vi Kommuner stemmer for begge de forelagte Forslag til Beslutning, uanset i hvilken Orden de kommer til Afstemning. Jeg siger det med det samme, for at de Konservative ikke skal leve i det Haab, deres Partipresse har givet Udtryk for, nemlig at

vi gennem Fremsettelse af en særlig Dagsorden skulde være taabelige nok til indirekte at redde Regeringens Liv. Hvorvidt Det radikale Venstre er glad for det Tilsagn, jeg giver, ved jeg ikke. Dets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, har her som andre Steder brugt det meste af sin Tale til at fortælle, hvor afskyeligt det er at holde Valg, men ikke desto mindre er det jo ham, der har foreslaaet et Mistillidsvotum til Statsministeren, hvis logiske og forhaabentlig uundgaelige Følge bliver et Folketingsvalg. Vi ønsker Valget, og vi har længe bestræbt os for at faa det fremkaldt, fordi det var blevet klart, at kun gennem et Valg kunde vi blive den siddende Mindretalsregering kvit.

Vi har været Modstandere af denne Regering i snart 2 Aar, og den Dag i Dag beklager vi, at Socialdemokratiet ved sin Holdning efter Valget i Oktober 1945 ligefrem overleverede Statsministerposten til Knud Kristensen. Vi har faaet mange undskyldende Forklaringer fra socialdemokratisk Hold paa Partiets Optræden dengang. Hovedundskyldningen er denne, at eftersom Socialisme ikke havde faaet Flertallet af alle Stemmerne og Flertallet af Mandaterne, maatte man overlade til de antisocialistiske Partier, som man kaldte det, at danne Regering. Dette Argument er imidlertid blevet slaaet i Stykker af Socialdemokratiets næstkommanderende, det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, som for nylig i „Politiken“ erklærede, at selv om Socialdemokratiet ikke skulde faa Flertal ved et nyt Folketingsvalg, vil det alligevel være villigt til at danne Regering, fordi, som han udtrykte det, vi nærer en dyb Frygt for, at en Fortsettelse af Venstreregeringen vil vise sig at blive en kostbar Historie for Arbejderne her i Landet; det vil vi forhindre, hvis vi faar Mulighed derfor. Nøjagtig den samme Frygt burde man vel have næret i 1945. Men hvis Frygten for, hvad en Venstreregering kan tænkes at gøre i Fremtiden, faar Socialdemokratiet til at indse, at det nu bør være med til at styrte denne Regering, ja, saa er det vel egentlig en klar Erkendelse af, at Socialdemokratiet begik en uhyrlig Fejl, for ikke at sige det, der er værre, ved at lade denne Venstreregering komme til i 1945, hvor Statsministerposten blev tilbudt Socialdemokratiet.

Ifølge det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens Argumentation skulde det udelukkende være Striden om Sydgrænsen og Statsministerens Rolle som Dobbeltmenneske, der bringer Regeringen til Fald. Denne Forklaring er dog ikke udtømmende